

Előljáróban

A Párbeszéd szerkesztőbizottsága fontosnak tartja, hogy időnként tematikus számot nyújtson az olvasónak. Erre vállalkozva a folyóirat életében a mostani szám a **„Szakmaközi együttműködés és a szociális munka”** kérdéskörében készült tanulmányokból, írásokból állt össze.

A szakmaközi vagy másképpen az interprofesszionális együttműködésnek nincs nagy hagyománya a hazai humán szférában, így a szociális szakmában sem. A szociális szolgáltatásokban gyakran tapasztalható, hogy az igen bonyolult emberi-társadalmi problémahelyzetek, az ebből fakadó szükségletek és a különböző szakmai beavatkozások nincsenek, vagy csak részben vannak összhangban egymással. Tudjuk, hogy a szociális munkás egymagában nem képes minden problémát kezelni, megoldani – minthogy más ágazatok szakemberei sem –, és nem lehet mindenható szakember. A súlyos szociálisprobléma-helyzetből való kilábalás, vagy a bajok mélységének csökkentése mikro- és makroszinten egyaránt a különböző ágazatokhoz (egészségügyi, oktatásügyi, foglalkoztatási, rendészeti, igazságügyi, közigazgatási szociális szakmák stb.) tartozó ellátások, szolgáltatások közötti kooperációt, a különböző szakmák szakemberei közötti együttműködést, a komplex szemléletű megközelítést igénylik.

Az interprofesszionális megközelítés és az annak megfelelő szakmai fejlesztés szükségletét kifejező gondolat már néhány évtizeddel korábban megfogalmazódott különböző, az Egyesült Királyságban, az Egyesült Államokban, Kanadában, Ausztráliában, Izraelben, a skandináv országokban. Létrejöttek az első interprofesszionális projektek, főleg az egészségügyi és szociális szolgáltatásokban a benne dolgozó szakemberek együttműködésével. Mára már gazdag szakirodalom, fejlesztő-kutató-képző hálózatok, egyesületek, folyóiratok, programok, konferenciák, szakmai tanácskozások, workshopok segítik az effajta együttműködést és tevékenységet.

Az interprofesszionális együttműködés egyaránt jelent szellemiséget, komplex és integrált módon történő gondolkodást, szemléletet, tanulást és cselekvést. Kétségtelenül egy új, a humán szakmák fejlődését – így a szociális munkáét is – elősegítő paradigma. Ugyanakkor nem képes a globalizáció és a gazdasági-társadalmi válságok alapvető következményeit, az ezekből adódó szociális feszültségeket és problémákat teljességében kezelni és megoldani, de elindítója, katalizátora lehet a pozitív változásoknak. Az interprofesszionális kollaboráció tehát alapvetően egy szigorúan megkonstruált és meghatározott tevékenység, így minőségileg lényegesen többértékű. A szociális munkások más humán szakmák szakembereivel történő együttműködése hozzájárulhat magának a szociális szakmának a megújulásához is, ugyanakkor más humán szakmák eljuthatnak az interprofesszionális együttműködés szükségleteinek felismeréséhez és megértéséhez is.

Az itt most megjelenő tanulmányok az interprofesszionális együttműködés szellemiségét hordozzák magukon, ugyanakkor nem képesek a dolog teljességét reprezentálni és lefedni. Egy a hazai szakmaközi együttműködés témakörében lefolytatott vizsgálat legfontosabb eredményeit és tanulságait prezentálja a szám bevezető tanulmánya. Sportszociológiai és sportpszichológiai alapozással külföldi és hazai példákon keresztül kaphatunk képet sportszakemberek és civilek összefogásával a sport emancipációs lehetőségeiről. A hazai pálya rovatban az egészségügyi és szociális szakemberek együttműködésével megvalósított projekt tanulságairól ír a szerző, majd az interprofesszionális együttműködés lehetőségeit tárja fel egy másik a cukorbetegséggel élő gyerekek családjainak támogatásában való együttműködés tapasztalatairól. Komplex vizsgálat eredményeiről számolnak be a szerzők az öngyilkossági kísérletet elkövetők társadalmi háttere témában. Az interprofesszionális munka nemzetközi repertóriumát követően a könyvismertető egy a kapcsolathálózat fejlesztéséről szóló mű bemutatásáról szól.

A szerkesztőbizottság